

ZÁKON SMEČKY

TEMNOTA PADÁ

Erin Hunterová

ALBATROS

JEZERO

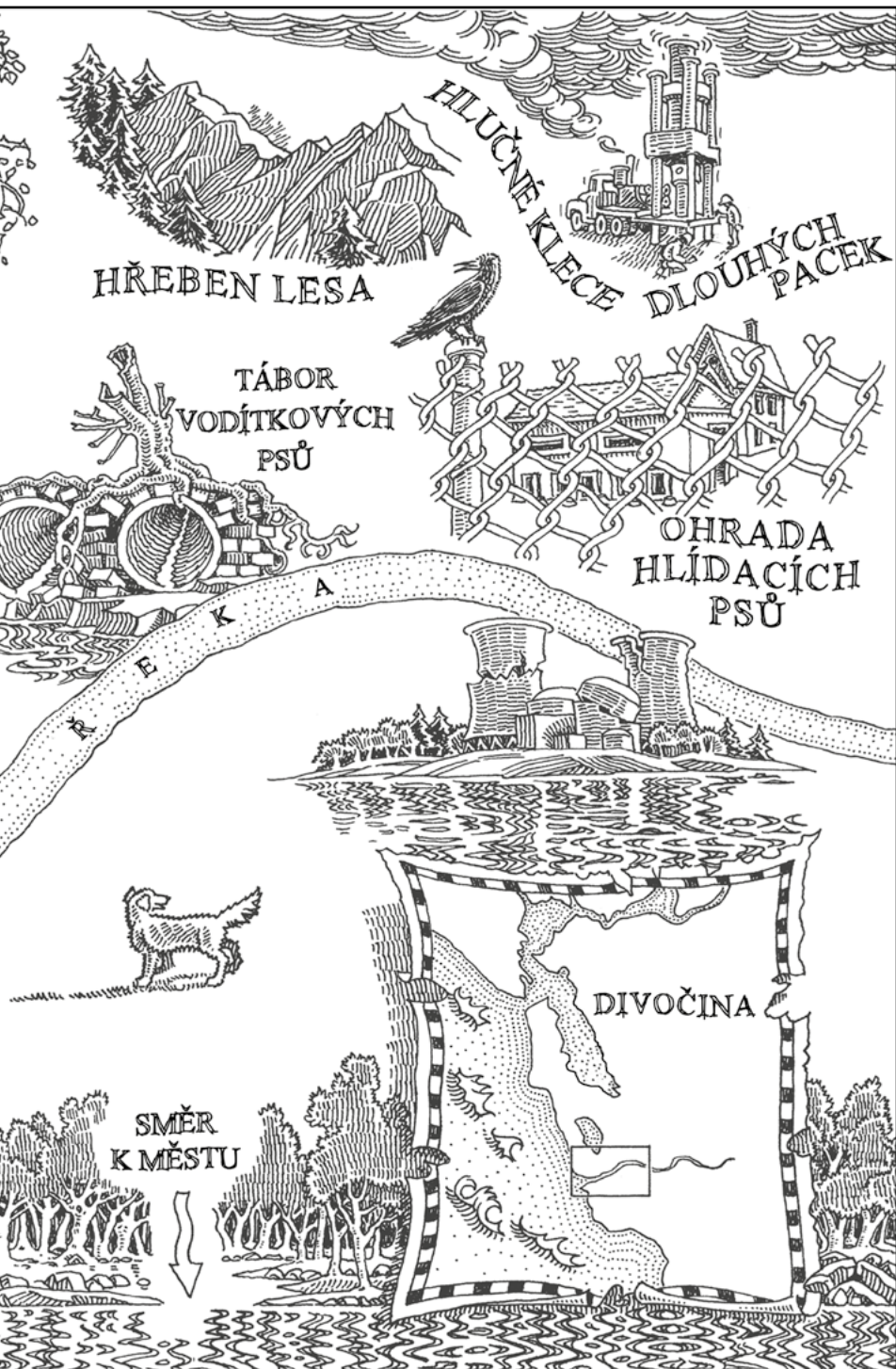
DIVOKÁ
SMEČKA

ZEMĚ
ZRANĚNÁ

TÁBOR
DLOUHÝCH PACEK

NEMOCNÁ

LES

HŘEBEN LESA

HLUČNÉ KLECE

DLOUHÝCH PACEK

TÁBOR
VODÍTKOVÝCH
PSŮ

OHRADA
HLÍDACÍCH
PSŮ

DIVOČINA

SMĚR
K MĚSTU

Zákon smečky

Temnota padá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Zákon smečky - Temnota padá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZÁKON ŠMEČKY TEMNOTA PADÁ

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Přeložila Miroslava Kopicová

Copyright © 2013 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Miroslava Kopicová, 2015

Jacket art © Frank Riccio, 2013

ISBN tištěné verze 978-80-00-07226-5

ISBN e-knihy 978-00-07233-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-00-07234-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-00-07232-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pro Isabellu Mayu

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

VODÍTKOVÍ PSI

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí, Štístkova sestra (kříženec šeltie a retrívra)

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem (kříženec westíka a Jacka Russela)

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes (border kolie)

Marta – velká fena s hustou černou srstí a velkou hlavou (novofunlandanka)

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří (kříženec německého ovčáka a čau čau)

Sluníčko – malá dlouhosrstá bílá fenka (maltézáček)

DIVOCÍ PSI (podle postavení ve smečce)

Alfa – obrovský poloviční vlk s šedobílou srstí a žlutýma očima

Beta – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

LOVCI

Bouřlivák – velký chundelatý hnědosrstý pes s dlouhýma ušima

Štístko – zlatobílý pes s hustou srstí

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Spring – světlehnědá lovecká fena s černými skvrnami

HLÍDKOVÍ PSI

Luna – černobílá farmářská fena (matka černobílého štěněte Ne-
posedy a černého štěněte Tulačky)

Střela – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlap-
kou

Kňoura – malý pes podivného tvaru s drobnýma ušima a zvrás-
něným obličejem

PSI SAMOTÁŘI

Starý Hunter – velký podsaditý pes s tupým čumákem

ÚVOD

Ticho přerušil pronikavý třesk a v dálce zaburácel hrom. Z nebe se řinul déšť a hrnul se po čirém kameni v divokých proudech. Ňaf zabořil své psí mamince tvář do srsti na bříše a zakňučel. Jeho sestřička Pískle se k němu tiskla a třásla se.

„Utište se, štěňátka; není se čeho bát.“ Maminka jim konejšivě olizovala ouška.

Ňaf zvedl čenich. Když slyšel její hlas, cítil se víc v bezpečí. Na chvíličku ho oslepil další světelný záblesk a pak všechno znovu potemnělo. Kožíšek se mu za krkem naježil a jeho sourozenci kňourali a tulili se k sobě, aby se navzájem utěšili.

Jejich psí maminka je k sobě přivinula svou velkou tlapou, tiskla je a sebejistě je olizovala. „Já vím, že to zní děsivě, ale je to jen bouřka. Nebeští psi se perou jen jako. Pro ně to není nic jiného než hra.“

Přes oblohu znovu proběhl Blesk, následovaný další hromovou ránou. Nad hlavou jim kvílely burácející větry. Neznělo to moc jako hra.

„A neublíží si navzájem?“ Ňaf si vzpomněl, jak maminka při hře vždycky štěňátkům připomínala, že si spolu mají hrát opatrně.

„Neboj, neublíží si. Jen spolu dovádějí.“ Láskyplně přitiskla svůj čenich postupně ke každému ze štěňat.

„Nebeští psi jsou štěňata z jednoho vrhu, víte, zrovna tak jako vy, a Blesk je jejich kamarád. Kamarádi a sourozenci drží spolu, v dobrém i zlém.“

„Jenomže vypadají tak rozzlobeně,“ zakňučel Ufňukánek.

„Jsi si jistá, že si jen hrají?“ přidal se Snip.

„Ano, jsem si jistá,“ odpověděla jejich maminka rozhodným hlasem. „A teď, moje štěňátka, je čas jít spát. Nebeští psi se taky brzy uloží k odpočinku.“

Něco v jejím hlase ale přimělo Ňafa upřít pohled do jejích hlubokých hnědých očí, zatímco se jeho bráskové a sestřičky stulili poblíž uklidňujícího tlukotu jejího srdce.

Uhnula pohledem a zadívala se ven skrze čirý kámen, až tam, kde byl předtím Měsíční pes, než na temném deštivém nebi zmizel. Zahlédl snad v její tváři pochybnosti, nebo se mu to jen zdálo?

Slyšel, jak se jeho sourozenci ze spánku vrtí a pochrupují, a hlava mu ztěžkla. Chtěl se maminky ještě zeptat na Nebeské psy, ale přemohla ho únava. Sklonil čenich a víčka se mu zavřela.

Když se Ňaf probral, bouřka už se utišila, ale stále hustě přšelo. Ještě pořád bylo neslunce a ostatní štěňata spala v měkkém teplém chumlu tělíček kolem něj. Když si uvědomil, že tu jejich maminka není, leknutím sebou škubnul. Zavětril a postřehl její pach. Pak ve tmě zahlédl maminčinu siluetu.

Maminka sledovala déšť bušící do čírého kamene s hlavou zvednutou k nebi, jako by byla na stráži.

Když Ňaf přistoupil blíž, maličko zavrtěla ocasem a obrátila se, aby syna pozdravila. Tentokrát si byl jistý, že v jejích očích zahlédl ustaraný výraz.

Ňaf vyrazil k mamince, ale zastavil se pár kroků před ní. „Mami, oni si jen tak nehrají, že ne? Děje se něco jiného. Něco špatného.“

Sklonila hlavu. „Jsi hodně všímavý, Ňafe. Až moc, na malé štěňátko.“ Na okamžik oba zvedli hlavu k čírému kameni, ale noční obloha byla úplně černá. „Bouřek už jsem viděla hodně. Takle by měla být stejná jako ty ostatní, přesto mám ale pocit, že je ve vzduchu něco... *napjatějšího*. Nebeští psi vrčí hlubším hlasem. Možná si opravdu jen hrají, ale možná...“

Ňaf svou maminku napjatě sledoval. „...možná se zlobí.“

Ňaf se zachvěl. „A kvůli čemu se zlobí?“ Na chvíli se zamyslel. „Na koho se zlobí?“

Maminka si vzdychla. „Já nevím, Ňafe. Třeba nějaký pes udělal něco, čím je rozzlobil, a oni nám teď chtějí připomenout, jak jsou mocní.“

Ňaf na ni vyvalil oči. „Čím by mohl nějaký pes Nebeské psy tak rozzlobit? A Blesk je přeci přítelem všech psů. On by se nikdy neobrátil proti nám, že ne?“

„To máš pravdu. Blesk a Nebeští psi jsou tu, aby nás chránili. Možná je v tom něco jiného. Nikdo nemá bystřejší smysly než Psi duchové. Možná vycítili nějakou hrozbu. Třeba teď vrčí, aby nás varovali před nějakým nebezpečím.“

„Před nebezpečím? Ale vždyť jsi říkala, že je všechno v pořád-

ku!“ Ňaf úzkostlivě svěsil ocas. „Proč jsi nám tedy říkala, že se není čeho bát?“

„Jenom se dohaduju. Není třeba si dělat starosti, když je to nejspíš jen déšť a vítr.“ Maminka se k němu naklonila a olízla mu tvář.

Ňaf se odtáhl a zadíval se na ni. „Ale kdyby se bylo čeho bát, nebylo by lepší, abychom o tom věděli? Jak se jinak můžeme chránit?“

Maminka trvala na svém. „Strach žádnému psu neprospěje. Ať už se děje cokoli, Nebeští psi nás budou chránit.“

Ve tmě za čirým sklem zaburácel hrom, znovu se prudce rozpršelo a zvedal se vítr. Ňaf zakňučel a ukryl tvář mezi matčiny přední packy. Vždycky obdivoval Bleska, toho odvážného a od daného psa, který považoval Nebeské psy za svou smečku. Teď ale Ňaf znejistěl. Co když se Psí duch zlobí nebo se sám taky bojí?

„Nedělej si s tím starosti, Ňafe. Jsem si jistá, že se Nebeští psi jen škádlí. Nic zlého z toho nevzejde...“

Její slova teď nezněla věrohodně, ale Ňaf nehodlal nic namítat. Bylo lepší věřit, že jsou v bezpečí a že Nebeští psi půjdou brzy klidně spát. „Nadělají při hraní dost hluku,“ poznamenal.

Maminka k němu přitulila čenich. „Jistěže ano. Jsou to mocní psi nebes. Přeci sis nemyslel, že si budou hrát *tíše*, že ne?“ Zlehka Ňafa postrčila k jeho sourozencům, opatrně se otočila před spaním dokolečka a položila se vedle štěnat. Ňaf ještě naposledy pohlédl ven na řinoucí se proudy vody. Pak se uvelebil vedle Písklete, a i když se trochu zavrtěla, nezbudilo ji to.

Kvílející vítr bušil do čírého kamene. Ňafovi se ježila srst a radě-

ji zavřel oči. Vzpomněl si na matčinu druhou obavu – že Nebeští psi možná vyjí, aby je varovali.

Co by se mohlo přihodit tak strašného, že by to znepokojilo i je?

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko ztuhl a tlapky se mu třásly. Nad skupinkou psů se rozhostilo ticho.

Z drsného vlčího obličejе vůdce smečky se nedalo nic vyčíst. Napřímil se na svém kameni a tyčil se nad oběma smečkami.

Vedle něj stála v trávě Hvězda, krásná rychlonohá fena, a zírala na Štístka. Ten na ni téměř ani nedokázal pohlédnout.

Malý Kňoura se splácnutým čumákem na ně upřeně hleděl a z otevřené tlamy mu visel vyplazený jazyk. „Vidíte, měl jsem pravdu! Ten městský pes dělal těm Vodítkovým psům špeha. Sešel se tam s tou, co vypadá jako on!“ Kňoura se obrátil k Belle, která do něj zabodla tak nasupený pohled, až se strachy příkrčil. „Viděl jsem je...“ Malý psík se odmlčel.

Štístko se usilovně snažil nesvěsit ocas. Nemohl si dovolit chovat se pokorně. To by byl projev slabosti – a v očích Divoké smečky by s ním byl konec.

Všichni teď čekali na nějaké vysvětlení, ale co jim má říct? Špehoval je, přesně jak Kňoura říkal. Nikdy by ho ale nenapadlo,

že ty informace Bella použije k tomu, aby tábor Divoké smečky napadla.

Štístko pátral ve tvářích psů kolem.

Co si teď mám počít? Když budu věrný smečce Vodítkových psů, ostatní mě zabijí. Jenomže jak bych se mohl k Vodítkovým psům obrátit zády? Bella je má sestra...

Zažil toho s Vodítkovými psy hodně. Ale Divoká smečka ho přijala za svého. Sdíleli s ním Velké vytí, kdy se mu Psí duchové míhali před očima. Cítil sílu jejich vzájemných pout, i když byl z Alfovy přísné hierarchie v rozpacích.

A pak tu byla Hvězda... Pokradmu k ní otočil hlavu a setkal se s jejím pohledem. Měla v očích bolest a zmatek, ale také naději.

Zvedla čenich. „Štístko bojoval statečně, aby ochránil štěňata před liškami. Ať už předtím udělal cokoliv... on není žádný Vodítkový pes. Teď je jedním z nás.“ Sametová ouška jí cukala a dívala se jinam. Navzdory tomu, co říkala, její hlas zněl nejspíše.

Jako by přemlouvala sama sebe, pomyslel si Štístko. Ona prostě chce věřit, že jsem tím, za koho mě považovala...

Štístko vděčně zaštěkal, ačkoli si nebyl jist, kam vlastně patří.

Podíval se na svou sestru. Bella na něj upřeně hleděla s hlavou tázavě nakloněnou.

Ona ví, že je to pravda. Že část mě je teď věrná Divoké smečce.

Na okamžik se cítil provinile. Pak si připomněl, že to kvůli Belle se vůbec ke smečce divokých psů připojil! A ona to byla, kdo do jejich domova přivedl lišky! Bylo od ní šílené uvěřit těm prohnáním stvořením. Zradily ji, jakmile je do tábora dovedla, napadly Lunu a snažily se sežrat její štěňata. Vzpomněl si, jak psi

z obou smeček ustali v boji mezi sebou a chránili štěňata, když je lišky napadly – nejdřív Daisy a Mulč a pak i ostatní. Spojili se a ty ničemné lišky odehnali. Spolupracovali jako jedna velká silná smečka...

Štístko si všiml Luny a Bouřliváka, kteří stáli kousek stranou od ostatních, a jejich štěňat, Neposedy a Tulačky – těch dvou, která přežila – schoulených mezi nimi. Srdce se mu sevřelo smutkem, když si vzpomněl na tu hrůzu a vřavu, na ten zoufalý štěkot a na psy, kteří to nepřežili: malý bezmocný Chlupáček a chudák Mulč.

Alfa zavrčel hlubokým hlasem. „Štístko sice nějaký čas sloužil naší smečce, ale to neomlouvá jeho zradu. Co můžeš říct na svou obhajobu, Městský pse?“

Štístko si olízl nohu, kterou mu poranila liška, a hrál o čas. Jeho bystrá mysl ho málokdy nechala na holičkách, tentokrát však nedokázal přijít na nic, čím by se mohl hájit.

Bylo to o tolik snazší, když jsem byl pes samotář. Samotář se nikomu nezodpovídá. Jenomže co když samotářem být vůbec nemám?

Štístko polkl a cítil, jak má sucho v krku. „Je pravda, že jsem pomáhal oběma smečkám,“ začal. Ozvalo se zavření štíhlé hnědobílé lovecké feny Střely a záhy se k ní přidali i dva sourozenci s dlouhýma ušima, Pajda a Spring. Byli jeho smečka, ale teď měli naježenou srst a upírali na něj divoký nasupený pohled.

Štístko měl co dělat, aby se neobrátil a neutekl do lesa. Pokud by to udělal, už by se nikdy, nikdy nemohl vrátit zpátky. Nesmí ztratit kuráž.

„Poznal jsem vás všechny,“ pokračoval. „A říkal jsem si... co když můj původní úkol přidat se k Divoké smečce byl prostě předurčený? Zeměpsice zavrčela; Říční psice ukázala, kudy

k dobré vodě; Lesopes mě chránil cestou do tohoto tábora. A všude jsem potkával přátele... v Domě pastí to byla Hvězda. Potom má sestra Bella... dokonce i Nebeští a Měsíční psi jako by mě dovedli až sem.“

Štřela pořád ještě vrčela, ale ostatní ztichli. Štístko poznal, že mu pozorně naslouchají.

„Viděli jste, jak se smečky spojily v boji proti liškám?“ pokračoval. „Každý sehrál nějakou roli – nejen velcí psi jako Bouřlivák a Marta, ale i menší jako Snap a Daisy. Psi z různého prostředí, Divocí i Vodítkoví...“ Odmlčel se a sledoval pohledem shromážděné psy. „Ani se navzájem neznáte, ale nebojácně jste bojovali s jediným cílem. Co když mě sem Psí duchové přivedli proto, aby se obě smečky mohly spojit?“

Alfa výhružně zavrčel, ale Snap, hnědobílá lovkyně Divoké smečky, vypadala zamýšleně. Pár kroků odtud postávali Luna a Bouřlivák se svými zbývajícími štěňaty. Vyměnili si pohled a pak Luna předstoupila.

„Nebýt pomoci těch Vodítkových psů, byli bychom ztratili všechna tři štěňata, ne jen malého Chlupáčka.“

Alfa se na ni chvíli díval a pak se obrátil zpátky ke Štístkovi. Probodával ho pohledem svých žlutých očí. „To nic nemění na tom, že ohrozil náš tábor,“ zavrčel. „Štístko k nám přivedl nebezpečí a smrt.“ Obrátil nelítočný pohled k Vodítkovým psům. „Má smečka musela během bitvy s liškami mockrát zachraňovat tuhle bandu ubožáků. Nikdo od nás nemůže čekat, že budeme chránit dospělé psy, kteří jsou slabí jako štěňata.“

Daisy se při té urážce naježila a Miky hrabal tlapkou do trávy.

Teď ale předstoupila Bella.

Štístkovi se sevřelo srdce. Jestli jeho sestra nějak zpochybní Alfovu autoritu, jen to celé zhorší. Mohl by Štístka zničit a Vodítkové psy vyhodit, jen aby jí uštedřil lekci. Bella ale sklonila hlavu, sklopila zrak a oslovila Alfu velmi uctivě.

„Je mi líto, že jsem do vašeho tábora přivedla lišky. Bylo to nerozumné a bylo to ode mne hloupé.“ Svěsila ocas. „Oklamaly mě a já věřila, že budou jednat čestně. Byla to chyba, jakou už nikdy neudělám. Doopravdy jsme chtěli sdílet jen část toho, co tu máte. Nechtěli jsme vaší smečce ublížit.“

Nato Alfa zavřel, nastražil uši a vycenil tesáky.

Štístko s údivem sledoval, jak se jeho sestra pokorně položila. Zakňučela, převalila se a ukázala nechráněné břicho. „Slavnostně ti slibuji, Alfo, jménem celé smečky, že když nás tu necháš, budeme ti věrně sloužit. Budeme poslouchat tvé příkazy, bojovat po tvém boku a přispějeme k tomu, aby byla tvá smečka ještě působivější. Jsme lepší lovci, než se zdá, a moc rádi budeme pomáhat s úkoly ve smečce. Jediné, o co žádáme, je podíl na vašem jídle a vodě, a to, abyste ušetřili Štístka. Nechtěl vám nijak ublížit. O našich plánech nevěděl, to přísahám. A snažil se, seč mohl, aby štěňata chránil, když lišky zaútočily; i jejich maminka to říkala.“ Bella krátce pohlédla na Lunu a svěsila čenich.

Luna zakňučela na souhlas. Bouřlivák mezitím střežil zbývající dvě štěňata, která se mu opírala o přední tlapky, a olízl jim hlavíčky.

Štístkovi se nadmula hrud' dojetím a jeho hněv vyprchal. Věděl, kolik sil Bellu stálo podrobit se Alfovi před oběma smečkami. Byl si jistý, že to poslední, oč by stála, je sloužit tomu bezcitnému

vlíčímu psovi. Dělá, co může, aby se postarala o svou smečku – a aby Štítkovi zachránila kůži.

Tak ona mě neopustila.

Vzpomněl si, jaká bývala jako štěně, když byla ještě známá jako Pískle, bystrá, panovačná, zvědavá a věrná – vždycky byla věrná.

Alfa si protřásl svůj chundelatý kožich a podrbal se za jedním špičatým uchem polámaným drápem. Díval se na svou smečku a posuzoval jejich reakce na Bellin pokorný proslov. Střela byla pořád ještě naježená, ale Pajda a Spring vypadali uvolněněji. Snap nechala viset jazyk z tlamy a usmívala se. Kňoura se obrátil pryč, ale Luna s Bouřlivákem vzpřímeně hleděli na svého vůdce.

Štítko ani nedýchal a čekal na Alfův rozsudek.

„Jsem ochotný vás nechat, abyste se k nám připojili,“ pronesl vlk nakonec, „ale zaujmete nízké postavení. Budete se učit držet hlídky a dostanete ty nejnavnější každodenní úkoly. Pokud se domníváte, že jste schopni přidat se k výše postavené skupině lovců, budete si toto právo muset vysloužit tvrdou prací a čestným soubojem. Taková jsou pravidla mé smečky.“

Marta, Bruno a Daisy se instinktivně obrátili ke Štítkovi, protože byli zvyklí následovat jeho rady. Štítko si olízl tlamu. Copak mají na výběr? Bez Alfova svolení se nedostanou k jídlu ani k čisté vodě, která je na území Divoké smečky.

Než ale mohl cokoli říct, Alfa se ozval znovu. „Hloupí Vodítkovi psi, proč se obracíte k němu. Copak nevíte, že je to ten nejposlednější člen naší nové smečky? Nový Omega.“

Alfa Vodítkové psy probodával pohledem, vyzýval je, aby zareagovali, ale žádný z nich se neodvážil. Štítko si všiml, jak se Kňoura uculuje a na obličejí mu naskakují vrásky. Štítko raději

sklonil hlavu. Vzpomněl si, kolik ponížení zažil Kňoura jako nejníže postavený člen smečky.

Alfa ale ještě nedomluvil. „A nový Omega dostane trvalou připomínku jeho zrady: jizvu na boku, aby nikdo nezapomněl na to, co udělal.“

Štístko vyjel. Myslel na Mulče, který byl obviněn z toho, že jedl dřív, než byl na řadě... což na něj nastražili Štístko s Kňourou, aby zařídili jeho sesazení na Omegu. Alfa tehdy po Mulčovi skočil, škrábal a zanechával jizvy. Hvězda se k němu tehdy přidala a i ona prudce zaútočila a ušetřila Mulčovi další kousance.

„To ne, Alfó,“ kňučela Marta, velký Vodítkový pes. „Měj soucit!“

Daisy vedle ní vyštěkla: „Prosím! Štístko udělá všechno, co řekneš, slibujeme. Tohle přeci nemusíš dělat.“

Štístko tiše zakňučel vděčností, když se ke sborovým námitkám přidal i Pajda a Spring. „My taky souhlasíme,“ štěkal Pajda. „To, že je Omegou, je dostatečný trest.“

Bouřlivák tázavě naklonil hlavu a dokonce i Hvězda vypadala nejistě, i když nic neříkala.

Alfa zavyl, aby ho přes všechno to ňafání a kňučení bylo dobře slyšet. „Smečka bude potřebovat přísnější pravidla, pokud máme s takovou spoustou dalších psů přežít! To bude cena za Štístkovu zradu a podvod.“

Štístko si přísnější pravidla už ani nedokázal představit – Alfova smečka byla i bez toho pevně zorganizovaná – veškerý lov a jídlo byly systematicky řízeny. Pozice každého psa v hierarchii určovala dokonce i to, kde bude spát!

Štístko v bitvě s liškami nasadil svůj život, přesto byl vůdce Di-

voké smečky odhodlán mu ublížit a ponížit ho. Noha mu pulzovala bolestí a hlavu měl po tom zuřivém zápase ztěžklou.

Psi teď vrčeli, štěkali, dohadovali se mezi sebou – měli odlišný názor na Štístkův osud.

„Počkejte!“ vyštěkl farmářský pes Miky. Stál nad rukavicí své dlouhé packy se schlíplýma ušima, ale hlavou vztyčenou. „Ztrácíme čas, když bojujeme mezi sebou. Měli bychom své síly zaměřit na to, abychom v tomhle podivném světě přežili, a ne se dohadovat o tom, kdo je ve smečce výš.“ Miky zamyšleně poťukával tlapkou na rukavici. „Bella a Daisy jsou dobré lovkyně. Smečce by jejich dovednosti prospěly. Tak proč *čekat*, než je budeme moct využít?“

„Protože musíme mít nějaký řád,“ opáčila Snap, hnědobílý vorříšek ze smečky Divokých psů. „Nejde o to, jestli se vám to *líbí* – bez řádu smečka nemůže fungovat. Vždycky to tak bylo.“ Mluvila uvážlivě, bez hněvu nebo zášti.

Miky nastražil uši. „Velké zavrčení všechna pravidla změnilo. Vodítkoví psi se přidávají ke smečkám a Smečkoví psi se musejí také změnit. Nezdá se, že by hierarchie byla ještě zapotřebí – teď už ne. Jen to věci víc komplikuje.“

Štístko snad ještě nikdy neslyšel Mikyho mluvit tak dlouho.

Snap farmářského psa sledovala, jako by přemýšlela o jeho slovech. Než ale mohla znovu promluvit, k Mikymu přiskočil Alfa. Stál nad krčícím se černobílým psem a vrčel: „Velké zavrčení je jen o důvod víc, proč se řádu a tradic *držet*. Svět je nebezpečnější než kdy dřív. Potřebujeme disciplínu a ne nějakou línou sebranku necvičených domácích mazlíčků.“ Zvedl čenich a chladně pohlédl na své obecenstvo.

